

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: Ing. M. G., narozený X, bytem Ž.,
zastoupený: JUDr. Emil Flegel, advokát, se sídlem K chaloupkám 2,
106 00 Praha 10,

proti

žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, IČO: 70890366, se sídlem Škroupova
1760/18, 306 13 Plzeň

v řízení o žalobě ze dne 6.1.2020 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.11.2019 č.j. PK-DSH/10668/19,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 6.11.2019 č.j. PK-DSH/10668/19 a jemu předcházející rozhodnutí Městského úřadu Klatovy, odboru dopravy – dopravního úřadu, č.j. OD/9974/19/Kk ze dne 9.8.2019 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení k rukám advokáta JUDr. Emila Flegela ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, a to ve výši 15 342 Kč na účet číslo 2401229921/2010, VS 32020.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou ze dne 6.1.2020** se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 6.11.2019 č.j. PK-DSH/10668/19, kterým bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **správní řád**), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Klatovy, odboru dopravy – dopravního úřadu (dále jen **správní orgán I. stupně**), ze dne 9.8.2019 č.j. OD/9974/19/Kk, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč za to, že se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o provozu na pozemních komunikacích**) tím, že porušil § 18 odst. 4 téhož zákona.
  2. **V žalobě**, k níž byla připojena kopie napadeného rozhodnutí, namítal žalobce zánik odpovědnosti za přestupek v dané věci, neboť napadené rozhodnutí mu nebylo doručeno v promlčecí době. Uplynutím promlčecí doby došlo k zániku odpovědnosti za přestupek a žalovaný byl proto povinen řízení zastavit dle § 86 odst. 1 písm. h) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o odpovědnosti za přestupky**), a tím, že tak neučinil, zatížil své rozhodnutí vadou spočívající v jeho nezákonnosti. Současně se s touto námitkou žalovaný v rámci odvolacího řízení nevypořádal, čímž měl učinit své rozhodnutí nepřezkoumatelným. Dále upozornil na nelogičnost a vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí ve vztahu k (ne)uznání svého zmocněnce a z toho žalovaným vyvozujících rozhodujících skutečností. Závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.
  3. **Napadeným rozhodnutím ze dne 6.11.2019 č.j. PK-DSH/10668/19** bylo dle § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 9.8.2019 č.j. OD/9974/19/Kk, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích ve znění účinném do 30.9.2018, kterého se dopustil v souvislosti s porušením ust. § 18 odst. 4 téhož zákona, za což mu byl uložen správní trest pokuty ve výši 2 500 Kč a úhrada nákladů ve výši 1 000 Kč. Z odůvodnění rozhodnutí ze dne 6.11.2019 vyplývá mimo jiné, že dne 3.7.2018 v 10:24 hod. žalobce řídil po silnici č. I/27 v ulici Klatovská v obci Železná Ruda, ve směru z centra na Klatovy, osobní automobil tovární značky Volvo XC90, státní poznávací značky (dále jen spz) X, se kterým při jízdě v kontrolním úseku této komunikace cca u domu č.p. 292 překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci o minimálně 20 km/h (silničním radarovým rychloměrem RAMER10 C zde byla uvedenému vozidlu v úseku nejvyšší dovolené rychlosti jízdy 50 km/h naměřena rychlost 73 km/h, po započtení nejvyšší možné odchylky měření 70 km/h).
- Dne 1.8.2018 bylo doručeno žalobci oznámení o zahájení řízení o přestupku společně s předvoláním k nařízenému ústnímu jednání, jehož se nezúčastnil. Následně vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí ze dne 31.8.2018, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání předmětného přestupku. Za tento přestupek mu byla uložena dle § 35 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky a § 125c odst. 5 písm. f) zákona o provozu na pozemních komunikacích, v souladu s § 37 až 40 a § 46 zákona o odpovědnosti za přestupky pokuta ve výši 2 500 Kč splatná v souladu s § 46 odst. 2 téhož zákona do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Zároveň mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč ve smyslu dle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a § 79 odst. 5

a § 176 správního řádu, v návaznosti na § 6 odst. 1 vyhl. MV ČR č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, a to do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal.

K odvolání žalobce bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 31.8.2018 zrušeno a vráceno rozhodnutím odvolacího správního orgánu ze dne 25.10.2018 č.j. PK-DSH/11586/17. Dne 9.8.2019 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž opět shledal žalobce vinným ze spáchání předmětného přestupku, které vypravil dne 12.8.2019 k doručení zvolenému zástupci žalobce, avšak i přes opakované snahy o doručení rozhodnutí zmocněnci žalobce na adresu na Ukrajině se písemnost vrátila jako nedoručená zpět, proto v návaznosti na tuto skutečnost, že nebylo možné doručit zmocněnci, zaslal správní orgán I. stupně napadené rozhodnutí žalobci datovou schránkou, které mu bylo doručeno dne 11.9.2019. Proti uvedenému rozhodnutí se žalobce opět odvolal, přičemž o jeho odvolání bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v nyní žalobou napadeném rozhodnutí, tedy odvolání bylo zamítnuto a rozhodnutí ze dne 9.8.2019 bylo potvrzeno.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 26.3.2020** vyjádřil nesouhlas s argumenty uvedenými v žalobě a odkázal v podrobnostech na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále opakovaně zdůraznil, že pro běh jednorocní lhůty pro zánik odpovědnosti bylo stěžejní vypravení, nikoli doručení meritorního rozhodnutí. K vypravení rozhodnutí správního orgánu I. stupně k rukám zmocněnce žalobce pana G. mělo dojít řádně v jednorocní prekluzivní lhůtě, tedy k zániku odpovědnosti za přestupek v návaznosti na jednorocní lhůtu dojít nemohlo. Zároveň žalovaný uvedl, že nedošlo ani k marnému uplynutí tříleté prekluzivní lhůty, neboť od spáchání přestupku do nabytí právní moci rozhodnutí žalovaného tato lhůta marně neuplynula. Žalovaný se neztotožnil ani s tvrzením žalobce, který označil napadené rozhodnutí žalovaného za nelogické a vnitřně rozporné. K tomu žalovaný uvedl, že oproti správnímu orgánu I. stupně již měl s ohledem na doručování správního orgánu I. stupně k rukám pana G. dostatek důvodů vyhodnotit jeho zmocnění k zastupování ze strany žalobce jako obstrukční a nemožnost doručování zmocněnci za prokázanou, toto však nemohlo nic změnit na tom, že vydání rozhodnutí ze strany správního orgánu I. stupně bylo řádné, zákonné, provedeno v zákonné lhůtě a po zjištění nepřebírání písemností ze strany zmocněnce nebylo nové vypravení rozhodnutí k rukám žalobce pro posouzení běhu jednoleté prekluzivní lhůty podstatné. Dále žalovaný setrval na tom, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a na námitky žalobce bylo reagováno zcela adekvátně a dostatečně. Dle žalovaného bylo pro posouzení zániku odpovědnosti v jednorocní lhůtě podstatné toliko vypravení nikoli doručení. Poté žalovaný poznamenal, že žalobce v odvolání nenamítal doručení rozhodnutí či nabytí právní moci a s tím související zánik odpovědnosti, toliko argumentoval pozdějším vydáním rozhodnutí (vypravením) k jeho rukám. K žalobcem citované judikatuře bylo uvedeno, že ta na tento případ nedopadá. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
5. **Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 6.11.2019 i ve vyjádření žalovaného ze dne 26.3.2020 odpovídají obsahu spisu. Podle doručanky bylo napadené rozhodnutí ze dne 6.11.2019 žalobci doručeno prostřednictvím datové schránky dne 8.11.2019.

6. Žalobce v replice ze dne 23.4.2020 a ve vyjádření ze dne 23.4.2020 doručeném soudu prostřednictvím datové schránky dne 4.6.2020 uvedl, že žádná tříletá promlčecí doba, o níž hovoří žalovaný, neexistuje. Zákonodárce nestanovil jako podmínku nabytí právní moci rozhodnutí jeho doručení, toliko jeho vydání – přesto povinnost doručit rozhodnutí v jednoleté prekluzivní lhůtě dovodila judikatura. Absurditu argumentace žalovaného dokládá hypotetická situace, kdy by např. 2.1.2020 bylo vydáno rozhodnutí o přestupku spáchaném 1.1.2020 doručené obviněnému teprve 31.12.2022 – podle žalovaného by v takovém případě nedošlo k zániku odpovědnosti za přestupek, jelikož „neuplynula celková tříletá prekluzivní lhůta“ a rozhodující by bylo pouze to, že rozhodnutí bylo v jednoleté prekluzivní lhůtě vydáno. Žalobce považoval za nepřípustné, aby obviněný věděl, že od vydání zrušeného rozhodnutí (zde 31.8.2018) uběhla roční prekluzivní lhůta (zde 31.8.2019), počítal se zánikem odpovědnosti za přestupek a ukončením správního řízení, a teprve někdy v budoucnu, po uplynutí roční prekluzivní lhůty (zde 11.9.2019), se doručením rozhodnutí dozvěděl, že tomu tak nebylo a řízení pokračuje. Takové pochybení nesmí jít k tíži žalobce, proto setrval nadále na podané žalobě a také odkázal na aktuální rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28.4.2020 č.j. 78 A 2/2019-38, zejména na bod 20 rozsudku, z něhož i citoval, neboť dle něho je v souladu s jím předestřenou právní argumentací.
7. Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Podle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech přestupků, za které zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je nejvýše 100 000 Kč, rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
8. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).
9. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 6.11.2019; soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba je důvodná.
10. Dle § 29 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky *„Odpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby“*.
11. Podle § 32 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky *„Promlčecí doba se přerušuje oznámením o zahájení řízení o přestupku“*.
12. Dle § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky *„Promlčecí doba se přerušuje vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným“*.
13. Podle § 67 zákona o odpovědnosti za přestupky *„Jestliže se nedaří doručovat zmocněnci účastníka řízení, doručuje správní orgán pouze účastníkovi řízení“*.

14. Nejdříve považuje soud za nezbytné uvést veškeré podstatné skutečnosti, které měly vliv na posouzení běhu promlčecí lhůty dle § 31 zákona o odpovědnosti za přestupky. Za počátek lhůty je v tomto případě považován dle § 31 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky den, kdy byl spáchán přestupek, tj. v této věci 3.7.2018. Od tohoto dne započal běh jednoleté promlčecí lhůty, neboť se nejednalo o přestupek, za něhož je možné uložit pokutu ve výši alespoň 100 000 Kč. Konec této lhůty tudíž připadal na den 3.7.2019 [počítání času dle § 40 odst. 1 písm. b) správního řádu]. V mezidobí, konkrétně dne 1.8.2018, bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku. Oznámením o zahájení došlo dle § 32 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky k přerušení běhu promlčecí lhůty, čímž započala promlčecí lhůta svůj běh od počátku, tj. opět jeden rok. Další skutečností, která způsobila přerušení lhůty dle § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky, bylo vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně (ze dne 31.8.2018 č.j. OD/7897/18/Kk), jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání předmětného přestupku. Ode dne vydání rozhodnutí počala opět běžet promlčecí lhůta, a to znovu v délce jednoho roku, jejíž konec tentokrát připadal na den 31.8.2019. V průběhu promlčecí doby bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně v rámci odvolacího řízení zrušeno a vráceno k novému projednání. Tato skutečnost neměla na běh promlčecí lhůty žádný vliv. Dne 9.8.2019 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž opět shledal žalobce vinným ze spáchání předmětného přestupku, které vypravil dne 12.8.2019 k doručení zvolenému zmocněnci žalobce, avšak i přes opakované snahy o doručení rozhodnutí tomuto zmocněnci žalobce konstatoval správní orgán I. stupně, že je zástupce žalobce nekontaktní, a proto dne 2.9.2019 vypravil v souladu s § 67 zákona o odpovědnosti za přestupky své rozhodnutí k doručení přímo osobě žalobce. Uvedené rozhodnutí bylo dodáno do datové schránky žalobce ještě téhož dne, tj. 2.9.2019, avšak oprávněná osoba se přihlásila až dne 11.9.2019, proto za doručenou lze považovat datovou zprávu až dnem 11.9.2019. I proti rozhodnutí ze dne 9.8.2019 podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 6.11.2019, které nabylo právní moci dne 8.11.2019, a tímto dnem nabylo právní moci i rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
15. Z uvedeného přehledu je prima facie zřejmé, že jednoletá promlčecí lhůta skončila dne 31.8.2019. S ohledem na ustálenou judikaturu, z níž lze konkrétně uvést např. rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 13.3.2012 č.j. 1 As 22/2012-55, ze dne 30.9.2010 č.j. 7 As 61/2010-89 a ze dne 15.12.2005 č.j. 3 As 57/2004-39 zdejší soud konstatuje, že pro zachování lhůty je nutné, aby rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým je osoba uznána vinou ze spáchání přestupku, nabylo právní moci nejdéle do posledního dne promlčecí lhůty (v tomto případě jednoleté promlčecí lhůty). V opačném případě, kdy nenabyde rozhodnutí, jímž je osoba uznána vinnou ze spáchání přestupku, právní moci ještě v době, kdy stále běží promlčecí lhůta, je správní orgán povinen takové řízení o přestupku z úřední povinnosti zastavit dle § 86 odst. 1 písm. h) zákona o odpovědnosti za přestupky.
16. S ohledem na zjištěné skutečnosti je soud povinen konstatovat, že v daném případě nebyly splněny podmínky řízení pro rozhodnutí o vině žalobce ve věci předmětného přestupku, neboť v době, než nabylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 9.8.2019 č.j. OD/9974/19/Kk právní moci (18.11.2019), uběhla promlčecí lhůta v délce jednoho roku a správní orgán I. stupně byl povinen pro takové skutečnosti řízení zastavit, neboť odpovědnost za přestupek zanikla, a to téměř o dva měsíce dříve (31.8.2019). Jelikož tak

správní orgán I. stupně neučinil, stejně jako po něm žalovaný, který tak svým rozhodnutím aproboval nezákonné rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zatížil i on své rozhodnutí totožnou vadou spočívající v podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek vydání nezákonného rozhodnutí ve věci samé. Nic na věci nemůže změnit ani s nejvyšší pravděpodobností se jevící obstrukční jednání žalobce, kdy volbou svého zmocněnce opakovaně zdržoval procesní postup správních orgánů při doručování, přesto však nelze odhlédnout od zaváhání správního orgánu I. stupně, který v průběhu správního řízení vydal jednak rozhodnutí, které bylo žalovaným pro vady zrušeno a vráceno k dalšímu řízení, jednak pro zmatky ohledně doručování zmocněnci žalobce. Správní orgán namísto okamžitého přistoupení k doručení rozhodnutí žalobci dle § 67 zákona o odpovědnosti za přestupky přistoupil k vydání usnesení o ustanovení zástupce pro doručování, které k odvolání žalobce bylo žalovaným zrušeno, a teprve poté doručil rozhodnutí žalobci. Veškerá tato pochybení správního orgánu I. stupně vedla k prodloužení celého řízení, což vyústilo až k nedodržení jednoleté lhůty stanovené k projednání přestupku a vydání pravomocného rozhodnutí. Ač se žalovaný pokoušel překonat tento výkladový problém § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky ve svůj prospěch, je soud nucen setrvat na ustálené rozhodovací praxi soudů, jejíž příklady uvedl výše, a trvat na tom, že rozhodnutí o vině žalobce nestačilo pouze vydat, nýbrž i doručit tak, aby do 31.8.2019 nabylo právní moci. Jelikož se tak nestalo, je nyní soud povinen konstatovat, že žalobcem vytýkanou vadu řízení shledal důvodnou.

17. Výše shledané pochybení správních orgánů neumožnilo soudu další přezkum napadeného rozhodnutí v mezích žalobcem namítaných žalobních bodů, a proto se jimi již dále nezaobíral.
18. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soud napadené rozhodnutí zrušil stejně jako jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve smyslu § 78 odst. 1 a 3 s.ř.s., neboť shledal žalobu důvodnou pro vady řízení spočívající v podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem (**výrok I. rozsudku**). Ve smyslu § 78 odst. 4 s.ř.s. zavazuje soud svým právním názorem správní orgán I. stupně k tomu, aby řízení v souladu s § 86 odst. 1 písm. h) zákona o odpovědnosti za přestupky zastavil, neboť byly v řízení splněny podmínky pro zánik odpovědnosti za přestupek dle § 29 písm. a) a následujících zákona o odpovědnosti za přestupky.
19. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a odměně advokáta stanovené podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“). Zástupce žalobce, advokát, je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se částka odměny zvyšuje o DPH vypočtenou podle zákona č. 235/2004 Sb. za použití sazby platné v době rozhodnutí soudu, tj. 21 %. Sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního činí podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 advokátního tarifu 3 100 Kč a podle § 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku 300 Kč. Odměna advokáta sestává ze tří úkonů právní služby, a to jednoho úkonu podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (převzetí a příprava věci), dvou úkonů podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (za podání žaloby a repliky ze dne 23.4.2020), tj. 9 300 Kč. Ačkoliv byly soudu dne 23.4.2020 doručeny dvě repliky žalobce,

později doručenou nepovažuje soud za účelně vynaložený náklad na řízení, neboť její obsah nepřinesl nic nového a současně mohl být součástí dříve doručené repliky. K odměně za tři úkony právní služby přísluší tzv. režijní paušál ve výši 3 x 300 Kč dle § 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu, tedy 900 Kč, náhrada za daň z přidané hodnoty činí 2 142 Kč, tj. 21% z částky 10 200 Kč. Žalobcem důvodně vynaložené náklady řízení tak činí celkem 15 342 Kč a v této výši je soud uložil žalovanému žalobci nahradit k rukám jeho zástupce dle § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. na účet číslo 2401229921/2010, VS 32020. K plnění byla dle § 160 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. stanovena s ohledem na technické možnosti žalovaného správního orgánu lhůta jeden měsíc od nabytí právní moci tohoto rozsudku (**výrok II. rozsudku**), kterou soud považuje za přiměřenou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 30. září 2020

JUDr. Alena Hocká, v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.